

Voordragen uit eigen werk

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman
Geef mij de schuld, roman
Parels en draken, columns
Weg naar de vrijheid, roman
Bij deze dan, columns
Gewoon anders, verhalen
De stoel van Fred, verhalen
Ze doen het er gewoon om, columns
Palabinda, verhalen
Raar blijft het, columns
Tegen het licht, columns
Ik bedoel maar, columns
Het is maar hoe je het bekijkt, columns
Corona en andere ongemakken, columns
Geen zorgen, columns
Met het oog op Oosterwijk, columns
Luis in de pels, columns
Diepzinnig bezig, columns
Een passend woord, columns
Achter het rookgordijn, columns
Er komt geen einde aan, columns
Een soort proteststem, columns
Kritische notenkraaker, columns
Ik ben slechts de nar, columns
Een bizarre optocht, columns

Voordragen uit eigen werk

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464800647
© 2023 Roland Smulders

Het roepen van dreigementen

China heeft mijn vakantie aangegrepen om even de zaken op scherp te stellen. Geen kritiek meer op de grote draak, want anders volgen er onmiddellijk gepaste maatregelen. Wat ik mij daarbij moet voorstellen, vertelt de Chinese president niet. Misschien laat hij speciaal voor mij een nieuwe variant van het coronavirus in elkaar sleutelen. Of hij plaatst mij op de zwarte lijst voor afhaalmaaltijden. Dat kan ook hard aankomen. Dan sluit ik netjes aan in de rij bij het schuifje en dan krijg ik te horen dat ik mijn nasi met saté voortaan zelf maar moet maken. Opdracht van hogehand. Wil ik er sambal bij, of geloof ik het zo ook wel?

Je moet mij niet vertellen dat ik iets niet mag. Het heeft te maken met de allergie voor gezag, die in mijn familie vaker voor schijnt te komen. Als die draak in Peking nu gewoon zou vragen of ik volgende keer wat rekening wilde houden met de Chinese gevoelens, had ik er geen moeite mee dat in elk geval te proberen. Maar nu hij direct begint te dreigen, kan hij het hebben ook. China is een dwerg met hoogmoedswaanzin die criticasters trakteert op akelige virussen. En die nasi met saté kan hij ook houden. Van lui die mij bedreigen hoef ik niks meer te hebben.

Waarschijnlijk kan ik mijn soms afwijkende meningen over dat deel van de wereld rustig blijven verkondigen. De Chinese president zal mijn columns wel niet lezen. Hij kent mij niet eens. Aan de ene kant is dat een prettige gedachte, maar aan de andere kant vind ik het ook wel jammer. Als China ineens fel van leer trekt tegen mijn stukjes, dan levert dat natuurlijk wel weer een hoop gratis publiciteit op. Veel mensen hebben dan iets van: toch eens kijken wat die zool zoal te melden heeft. Met een beetje geluk krijg ik zelfs aandacht van de aanhangers van Trump aan de overkant van de Atlantische vijver. Zij willen ook wel eens precies weten wat ik allemaal over hen heb geschreven. Meer dan wat aandacht van de juiste personen is niet nodig om mijn carrière in de lift te schuiven.

Met een glimlach neem ik kennis van de opmerking van de Hongaarse Viktor Orbán, dat hij de kritiek van Nederland op zijn homowet koloniaal vindt. Hij heeft volkomen gelijk. Kritiek heeft altijd iets betuttelends. Niemand zit er echt op te wachten. En dan heeft hij nog niet eens gelezen wat ik allemaal over hem heb geschreven in mijn columns. Hij kan in navolging van de grote draak in Peking ook beginnen met het roepen van dreigementen, maar ik kan niet garanderen dat ik er onder de indruk van zal zijn. In het ergste geval krijg ik geen goulash meer en dat risico durf ik nog wel te nemen.

In het belang van Nederland

Dat het in het belang van Nederland is dat Wiebertje van Haga na de afsplitsing van Meneer de Uil zijn eigen partij heeft opgericht, durf ik eerlijk gezegd niet te beamen. Feit is dat hij de stap gezet heeft en dat ik het ermee zal moeten doen. Belang van Nederland, aangenaam kennis te maken. Het bekt beter dan de afkorting BV NL, maar dat is natuurlijk een kwestie van smaak waarover niet te twisten valt. Een echte rechtse partij is het. Liberaal, maar absoluut niet conservatief. Als Wiebertje het zegt, dan zal het wel zo zijn.

De nieuwe partij is er voorstander van dat Kamerleden tijdens vergaderingen van de Kamervoorzitter alle ruimte krijgen van hun hart geen moordkuil te maken. Niet dat benauwde van elkaar alsjeblijft met respect bejegenen. Gewoon plaatsnemen achter de microfoon en open die schuurdeur. De moderne tijd vraagt om een moderne manier van communiceren. Zolang de scheldwoorden niet al te erg worden, is het een kwestie van vrijheid blijheid. Het niveau zal er niet op vooruit gaan, maar voor niveau moest ik sowieso niet bij Wiebertje zijn. Veel ga ik er dus niet op achteruit.

Mij lijkt het wel wat om de teugels te laten vieren, moet ik tot mijn schande bekennen. Bij het volgen van de debatten krijg ik toch vaak de indruk dat het allemaal best wat spannender kan. Dat beleefde geleuter via de voorzitter haalt het niet bij het verfrissende: 'Doe zelf even normaal, gekke Kamerplant.' Als onze parlementariërs elkaar de hele tijd verrot mogen schelden, zal de belangstelling van het stemvee ongetwijfeld met sprongen stijgen. Er gaat een zucht van verlichting door het land. De moderne volksvertegenwoordigers weten hun mondjes te roeren en schrikken er zelfs niet voor terug van tijd tot tijd een stevige rap op de mat te brengen. Wiebertje is als een slimme meid klaar voor de toekomst en de beschaving verdwijnt uit het raam van de Tweede Kamer. Mijn toekomst als columnist ziet er rooskleurig uit.

Terug naar Belang van Nederland dan maar. In het partijprogramma pleit de partij voor een verbod op vaccineren en de vrijheid

passerende politici uit te maken voor bloedzuigende pedo's. Echte discipelen van Wiebertje geloven niet in virussen, maar wel in groene Marsmannetjes met van het kinderbloed druipende hoektanden. Zij verzamelen zich op zondagen op het Amsterdamse Museumplein om agenten te stompen, terwijl andere wappies dat filmen en op Facebook plaatsen. Vroeger werden zij op tijd via een zijspoor naar de gesloten instelling geleid, maar vanwege de bezuinigingen zijn die opvangorden alleen nog toegankelijk voor mensen die eerst een winkelcentrum hebben beschoten. Alle andere gestoorden moeten zelf maar hulpverlening regelen en krijgen ruim baan voor het oprichten van een eigen partij met rare opvattingen. 'Moeten wij ons nog druk maken over het aanzien van de Kamer?', vraagt een bekeerling aan Wiebertje. Het is natuurlijk een grapje.

Zeewater

Wat heb je toch slechte mensen. In India brachten oplichters zeewater aan de man als vaccin tegen corona en veel mensen traptten er nog in ook. De zaak kwam aan het licht toen al die pechvogels collectief klapbewegingen begonnen te maken en om vis gingen bedelen. Of zij kans maken na verloop van tijd weer in normale mensen te veranderen, kan ik niet achterhalen. Zover is de wetenschap nog niet. Het geld voor de vaccinatie zijn zij echter wel kwijt.

Nu hoop ik maar dat straks niet blijkt dat de door India aan Brazilië geleverde vaccins ook bestonden uit flesjes met onvervalst oceaanwater. Het zou wel verklaren waarom er ondanks het prikken zoveel Braziliaanse mensen ten prooi vallen aan het virus. En de president daar maar incasseren voor elk flesje dat over de toonbank gaat. Criminelen hebben de tijd van hun leven en het ziet er niet naar uit dat overheden echt veel moeite doen om daar een einde aan te maken. Er zijn te veel bestuurders en ambtenaren die er een smakelijke boterham aan overhouden.

Mijn persoonlijke held Diederik Gommers verwacht niet dat de ziekenhuizen zullen vollopen nu de Indiase variant van het virus bezig is met het veroveren van de wereld. Hij gaat er daarbij wel van uit dat de GGD's en huisartsen bij het prikken geen gebruik hebben gemaakt van eventueel met hulp van Sywert van Lienden ingekochte ampullen zeewater. Dat zou namelijk slechts nieuws zijn voor alle senioren die in de veronderstelling veilig te zijn weer uit hun schuilplaats zijn gekomen. Slecht nieuws ook voor Jan Nagel, die er dan helemaal niet meer op hoeft te rekenen met 50Plus nog ooit terug te keren in de Tweede Kamer.

Alsof het nog niet volstaat dat de wereld bezig is zich met zeewater naar de rand van de afgrond te prikken, moet ik ook nog lezen dat prins William volgens broertje Harry expres heeft rondgestrooid dat laatstgenoemde niet goed bij zijn hoofd is. Zeewater, denk ik meteen. Natuurlijk. Ik vond het al verdacht dat Boris Johnson zo snel al die vaccins had om de hele Britse bevolking in te enten. Hij was vroeger

een vurige aanhanger van Donald Trump. Dan heb je er niet zoveel problemen mee het aanwezige vaccin aan te lengen.

Gelukkig is er behalve veel kommer en kwel ook wat positiefs te melden. Britt Dekker en haar paard George hebben zich geplaatst voor het Nederlands kampioenschap dressuur. Er zullen mensen zijn die dit niet echt wereldschokkend vinden, maar ik heb destijds de soap over haar weg naar het succes gevolgd en het was toch een teleurstelling toen bleek dat Britt en George niet goed genoeg werden bevonden. Nu wel dus en dat voelt toch goed. Nu maar duimen dat er ook over het laatste bedrijf van het toneelstuk een serie wordt gemaakt door John de Mol en dat Britt haar paard uit de buurt van zeewater houdt.

Musje

Voor Kamerlid Gideon van Meijeren heb ik nog geen bijnaam weten te verzinnen. 'Is het al zover?', vraagt hij elke ochtend bij het betreden van de fractiekamer na het uitdelen van de verplichte zoenen. Nee, nog niet. Ik ben er kennelijk nog niet aan toe gekomen. Dat spijt mij echt. Hij is te jong, daar ligt het aan. Zijn ware aard moet nog aan de oppervlakte komen. Voorlopig beperkt hij zich tot het napraten wat Meneer de Uil en Wiebertje van Haga hem influisteren. Corona is een griepje en positief geteste mensen zijn niet altijd besmet. Ooit zal hij hopelijk zelf gaan nadenken, maar voorlopig moeten wij het hiermee doen.

Gideon is een naam uit de Bijbel. Zijn ouders zullen waarschijnlijk niet hebben bedoeld dat hij een uil achterna loopt en domme dingen roept. Corona is net zo dodelijk als de griep. Nee, als een griepje. Hij moet letten op de details om het in de uilenpartij ver te brengen. God gaf zijn naamgenoot de opdracht het Joodse volk te leiden. Het kan verkeren, denk ik dan.

Als ik dan toch een bijnaam voor hem moet verzinnen, dan kom ik al heel snel terecht bij Calimero, maar dat vind ik toch zielig voor het arme beestje. Ik mag het hem niet aandoen tot in lengte van jaren vergeleken te worden met Gideon. Sommige vlekjes laten zich moeilijk van het blazoenspoetsen. Dat gun ik de kleine verliezers niet. Calimero, Rataplan, Lambiek: zij hebben allemaal beter verdiend. Gideon niet. Eigenlijk is dat het probleem. Hoe moet ik iemand noemen die alleen doet wat anderen voor hem bedenken? Naar voren, Gideon. Roep dat corona een verzinsel is. En roep het daarna opnieuw. Net zolang tot iedereen in Nederland het wel kan dromen.

Achter Gideon zie ik Fleur Agema met haar ogen rollen. Zou zij soms een suggestie voor een passende bijnaam hebben? Of ik al in de geschiedenis ben gedoken, zal zij mij vragen. Gideon is niet de eerste meeloper die meent zich te moeten laten gelden. Op eigen kracht iets presteren wil niet echt lukken, maar volgeling spelen dat lukt nog net. Fleur heeft zelf hard voor haar positie moeten vechten en zij

wantrouwt charlatans bij wie alles aan komt waaien. Het enige wat ik Fleur kan verwijten, is dat zij bij de verkeerde partij zit. Geen idee wat haar ertoe heeft gebracht met Dion Graus in dezelfde fractie te gaan zitten.

In tegenstelling tot Fleur heeft Gideon niks hoeven te bevechten. De verwijzing naar rare vogels uit de geschiedenis is een goede tip. Hij is het musje dat op commando heeft leren piepen omdat ze hem anders laten verhongeren. De Tweede Kamer vult zich met de door mij bedachte schertsfiguren: Meneer de Uil, Wiebertje, Eucalypta en nu dus ook Musje van Meijeren. Leuker kan ik het niet voor hem maken.

Alleen heel erg trots

Het is weer eens zover. Wat zouden wij toch moeten beginnen als er geen onderzoekers waren. Van die ijverige mieren, die de onderste steen naar boven halen om een vraag te beantwoorden waar normale mensen helemaal niet mee bezig zijn. Elke dag schrijven over hoe corona de wereld veroverd gaat op den duur vervelen. Dan is het fijn dat er van tijd tot tijd ook wat anders te melden valt. Mensen hebben wat nieuws om zich over op te winden, onderzoekers zijn blij met de aandacht voor hun belangrijke werk en de journalist van dienst kan met een tevreden gevoel de laptop dichtklappen.

Wacht even. Misschien ga ik voor sommige lezers nu toch te snel. Voordat de laptop aan de kant wordt geschoven, moet ik natuurlijk wel vertellen waar de onderzoekers mee op de proppen kwamen. Wel, met een conclusie die de helft van de wereldbevolking ook zonder onderzoek had kunnen oplepelen. Dat mannen namelijk meer vervuilen dan vrouwen. De wereld warmt onhoudbaar op, omdat wij heren van de schepping het niet kunnen laten overal een zwijnenstal van te maken. Het betreft een onderzoek uit het thuisland van Greta Thunberg, dus voel ik mij wel degelijk aangesproken. Mannen zijn genetisch niet ingesteld op afvalscheiding, zij hebben een broertje dood aan douchen met koud water en zij nemen volgens de onderzoekers uit principe voor alle bestemmingen die verder weg liggen dan honderd meter bij voorkeur de auto.

Dat laatste is waar, moet ik bekennen. Toen ik pas een auto had, nam ik dat ding ook overal mee naar toe. Aan lopen waagde ik mij pas op het moment dat er vanwege geldgebrek geen auto meer stond om mee weg te rijden. Dan zit er ook niks anders op. Soms vroeg iemand gekscherend of ik de tabak – in die tijd rookte ik er nog lustig op los – niet te voet kon halen, aangezien dat sneller ging dan het starten van de auto. Het was zo'n vraag waarop de steller het antwoord zelf ook wel wist. Echte mannen aten geen soesjes en wilden voor geen prijs betrappt worden bij het lopen naar de winkel. Van opwarming van de

aarde had destijds nog niemand gehoord, dus voelde ik mij niet schuldig.

De auto's waarmee ik het milieu verziekte, waren van die goedkope barrels die bij mij nog snel een tussenstop maakten alvorens definitief naar de sloop te vertrekken. De kroon spande een Volkswagen Kever die de gewoonte had af en toe ineens een halve meter opzij te springen. Er kwam achter rook uit en er moest frequent olie worden toegevoegd. Als in die tijd al milieulabels hadden bestaan, hadden de autoriteiten speciaal voor mij het alfabet dienen uit te breiden. Achteraf schaam ik mij diep, beste Zweedse onderzoekers, maar toen voelde ik mij alleen heel erg trots als ik pal voor de winkel parkeerde.

Noodhulp

In Duitsland zetten steeds meer mensen hun oude troep en zakken met restafval aan de straat als noodhulp voor de landgenoten die zo zwaar werden getroffen door het wassende water. Van de nood een deugd maken noemen ze dat. Zogenaamd doen alsof je het heel erg vind dat mensen alles kwijt zijn, toejuichen dat er een landelijke inzameling wordt opgetuigd en dan na het invallen van de duisternis nog even snel al je afgeschreven rotzooi bij de ingezamelde hulpgoederen kwakken.

Zo ken ik jullie weer, denk ik bij het vernemen van dit beschamende nieuws. Onder het buitenste laagje valt het wel mee met de beschaving. De Duitsers hoeven niet te denken dat ik ze niet door heb. Ik ben een trouwe luisteraar van WDR 4 en ik houd mij op de hoogte van hun speciale humor door regelmatig het programma 'Mitternachtspitzen' te bekijken. Denken zij dat ik ben vergeten dat er grappen werden gemaakt toen jaren geleden alle Limburgers dreigden weg te spoelen richting Noordzee? Nee dus.

Het is maar goed dat ik de grappen niet retour afzender stuur, nu de bordjes voor de verandering eens verhangen zijn. Zo zijn wij Nederlanders niet. Wij maken op het eerste gezicht een stugge, soms zelfs onverschillige indruk, maar wij lachen niet om het leed van anderen. En wij drijven er zeker niet de spot mee door als noodhulp met ons huisvuil aan te komen.

Het is ook helemaal niet nodig dat wij wraak nemen. Duitsers hebben politici die dat prima zelf kunnen. Leaders zoals Armin Laschet, die dit jaar bondskanselier wil worden en die de domme Duitsers met dat doel een grote wortel voor de neuzen houdt. Even volhouden nog. Er komt geld aan om alle schade te herstellen die met geld te herstellen valt. De Duitsers die net hebben gezien met welke troep zij door hun landgenoten zijn geholpen, geloven er geen woord van. Zodra Armin zijn intrek heeft genomen in het Kanzleramt, weet hij niet meer welke beloften hij in een vorig leven deed. 'Daar heb ik geen actieve herinnering aan', zegt hij, als iemand hem tot de orde probeert te

roepen. Hij heeft het afgekeken van onze premier Mark Rutte, die op deze manier al jaren tussen de rotsen door laveert.

De Kabarettisten zullen Armin nog jaren belachelijk maken als een zot die met de tong uit zijn mond bij een puinhoop staat te lachen. leuk dat iemand er een bordje bovenop heeft geplaatst met de tekst: 'Du schaffst es.' En dan snel terug naar de grappen over Nederlanders die de afstandsbediening van de spuisluizen niet kunnen vinden, maar die weer wel denken dat water in de kelder erg is. Wij laten het maar gebeuren. De Duitsers zijn al genoeg gestraft nu zij eindelijk begrijpen dat zij destijds toch beter voor een waterfiets hadden kunnen kiezen.

Geen beter mens

Er zal wel weer iemand beginnen te zeuren over 'ongefundeerde kritiek' – waarvan ik mij overigens niks aantrek – maar sommige berichten zetten mij meteen op scherp. Als bijvoorbeeld een groepje goedgegelovige landgenoten onder leiding van een zogenaamde wandelcoach de bossen rond mijn woonplaats Oisterwijk afstruint om het arbeidsleven en de ambities eens goed tegen het licht te houden, prikkelt dat mijn fantasie zo dat ik er wel een column over moet schrijven. 'Kijk', zegt mevrouw de wandelcoach in mijn versie, die natuurlijk geen bedoelde gelijkenis heeft met hoe het er in de bossen werkelijk aan toegaat. Zij rukt een nietsvermoedend stukje Oisterwijkse natuur uit de grond. 'Elk grassprietje is een kant die jullie kunnen kiezen.'

De deelnemers moeten het mij niet kwalijk nemen, maar daar krijg ik dus echt huiduitslag van en niet zo'n beetje ook. Wie veel geld betaalt - dat soort cursussen kosten altijd een vermogen - om met een zelfbenoemde deskundige naar grassprietjes te kijken, moet inderdaad met spoed in therapie. Wandelen in groepsverband mag dan gezellig zijn, een wondermiddel voor alle kwalen is het niet. De enige die er lekker door binnenloopt, is de mevrouw aan het hoofd van de stoet sprietjestellers. Vermoedelijk heb ik de sfeer nu toch bedorven, dus kan ik het karwei net zo goed afmaken. We kunnen het maar gehad hebben.

Vroeger trokken kwakzalvers met potjes wagensmeer langs de kermissen en maakten boeren, burgers en buitenlui wijs dat hun pijnen daarmee zouden verdwijnen als sneeuw voor de zon. Als de afnemers dat maar hard genoeg geloofden, bleek het soms nog te werken ook. De kracht van inbeelding mag niet onderschat worden.

Toen ik pas kwam kijken in het welzijnswerk, moest ik ook naar een soort coach om flexibel te worden. Volgens mij heb ik het al eens verteld in een column. 'Gestalttherapie' heette de onzin en voor zover ik achteraf kan nagaan heeft het puffen en kinderliedjes zingen